

Om adevărat și Dumnezeu adevărat

Filipeni 2.5-8

Willem Johannes Ouweneel

© Heijkoop-Verlag, Online începând de la: 07.10.2018, Actualizat: 07.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Filipeni 2.5-8

Filipeni 2.5-8: Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și aluat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Felul de gândire al lui Hristos

Dacă dispărem complet, dacă Domnul este totul iar noi învățăm să privim pe frate cu ochii Săi, nu îl vom privi noi atunci mai pe sus de noi înșine și nu vom urmări noi mai mult interesele altora, decât pe ale noastre? Pentru aceasta este necesar să fim în apropierea Domnului Isus și să avem gândul care era în El atunci când a fost aici pe pământ. Ar trebui să privim acea desăvârșită bucurie de a se jertfi care L-a făcut să se coboare din cer pe pământ, care L-a făcut să meargă pe drumul cel mai de jos, pe El, Cel venit din înălțime. De ce a făcut Domnul Isus aceasta? Pentru că ne-a iubit! Și această dragoste, această adevărată dragoste divină vrea numai un lucru: să slujească și nu să l se slujească (Matei 20.28). Firea proprie, eul, vrea să i se slujească. Ceea ce lumea numește dragoste este deseori numai egocentrism, egoism, vrea numai să primească. Eul ocupă locul central. Numai Domnul Isus ne-a arătat adevărata dragoste, o dragoste în care S-a dăruit în totul, în care S-a dezbrăcat de dumnezeirea Sa și S-a smerit devenind om, așa cum găsim aici. Acesta este felul de a gândi cu care ar trebui să întâmpinăm pe frații și surorile noastre. Vrem să ne ferim să studiem următoarele versete având ca țintă numai contemplarea slavei Domnului Isus, oricât de bogată și de prețioasă ar fi aceasta. Să reținem că apostolul scrie aceasta aici ca să ne îndemne, ca la fiecare cuvânt pe care îl găsim aici referitor la Domnul Isus să ne spună: acest fel de gândire să fie în voi. La fiecare pas de smerenie al Domnului, apostolul ne spune: tot așa trebuie să fie și felul vostru de gândire. Atunci vom deveni mici în ceea ce ne privește pe noi înșine, nu mai rămâne nimic din noi înșine atunci când vedem ce a făcut Domnul Isus și ce așteaptă apostolul de la noi sub călăuzirea Duhului Sfânt, și anume, să avem felul de gândire care l-a caracterizat pe Domnul Isus atunci când a venit din cer și a trăit aici pe pământ și în cele din urmă a fost ascultător până la moartea pe cruce.

Aici nu este vorba de suferințele Sale în lucrarea de ispășire de pe cruce, prin care ne-a împăcat cu Dumnezeu. În acest sens Domnul Isus nu poate fi un model pentru noi. În această privință El a fost unic. Duhul Sfânt nu ne poate niciodată îndemna să urmăm pe Domnul Isus în dăruirea Sa pentru păcatele noastre. Noi nu ne putem dăruia nici pentru păcatele noastre, și nici pentru păcatele altora. De aceea aici nu este vorba de suferințele pentru ispășire, ci de sentimentele inimi Lui care L-au făcut pe Domnul să meargă pe acest drum greu, întunecat. Acest fel de gândire trebuie să fie în noi. Aceasta așteaptă Domnul de la noi. El ni se prezintă și ne spune: vezi tu drumul Meu pe care am mers? Vreau să-ți dau putere, propria Mea putere, ca să înveți să mergi și tu pe el.

Măcar că avea chipul lui Dumnezeu

»Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui

Dumnezeu ...« (Filipeni 2.5,6). Este important că apostolul începe aici prin a ne arăta pe ce treaptă deosebit de înaltă se afla Domnul Isus înainte de a se coborî pe cea mai de jos treaptă. Vedem mult mai clar cât de mult S-a coborât, dacă mai înainte vedem cât de înaltă a fost poziția Sa. El a avut chipul lui Dumnezeu, sau cum spune traducerea engleză a avut »forma« lui Dumnezeu, adică natura Sa și ființa Sa erau divine. El era Dumnezeu, Dumnezeu Fiul; El era Cuvântul vieții, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperit (1 Ioan 1.1,2). El era Fiul Tatălui (2 Ioan 3), din veșnicie Fiul la sânul Tatălui, desfătarea Lui în toate zilele, veselindu-Se neîncetat înaintea Lui (Proverbe 8.30). El era Dumnezeu, Fiul, care era obișnuit să poruncească legiunilor de îngeri, El, Creatorul, prin care s-au făcut lumile (Evrei 1.2); care a chemat la existență toate lucrurile, care a vorbit, și s-a făcut, a poruncit, și a luat ființă (Psalmul 33.9). Aceasta era Persoana despre care citim aici că S-a dezbrăcat. »El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob« (Filipeni 2.6,7). El nu a considerat ca ceva de dorit faptul de a fi egal cu Dumnezeu, ca ceva care merită să-l răpești. De ce nu? Deoarece El era egal cu Dumnezeu, deoarece El era în chipul lui Dumnezeu, posedea natura și caracterul ființei lui Dumnezeu.

Când citim aceste versete ne aducem aminte de un alt om, de primul Adam. Ca și cum Dumnezeu ar spune aici: să fie în voi gândul care era în *ultimul* Adam. Dumnezeu privește la noi și se întreabă dacă El vede în noi viața primului Adam, sau viața ultimului Adam. Ai tu ca model de viață pe întâiul Adam? Atunci îți voi spune ce a făcut întâiul Adam. El a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu! Diavolul a venit la Eva și a zis: dacă vei mânca din pomul acesta, vei fii ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul (Geneza 3.5). Ea a ascultat mai bine de el, decât de Dumnezeu, căci ea privea ca pe ceva de dorit, a fi egal cu Dumnezeu. Adam s-a unit cu ea în acest lucru de apucat și s-a înălțat pe sine însuși. El *nu a luat* chip de rob. El era rob de la natură, dar a vrut să lepede acest jug de la el și s-a ridicat la rangul lui Dumnezeu, ca să fie egal cu El, mâncând din pom. El s-a înălțat pe sine însuși și a devenit neascultător până la moarte, căci a ascultat de diavolul. S-a împlinit Cuvântul lui Dumnezeu care spunea că dacă va fi neascultător, va muri. De aceea Dumnezeu l-a coborât așa de mult, așa cum spune în Evanghelia după Luca 14.11: »Căci oricine se înalță, va fi smerit; și cine se smerește, va fi înălțat«.

Acesta este tabloul întâiului Adam; acesta este tabloul nostru. Noi ne-am întins spre ceea ce era Dumnezeu. Am vrut să devenim răpitori, ca să fim egali cu Dumnezeu, și prin păcat am devenit asemenea lui Dumnezeu, cunoscând binele și răul, dar în același timp am fost subjugati de cel rău. Am devenit conștienți că suntem goi, și ne-am ascuns de El. În felul acesta am devenit neascultători până la moarte. Aceasta este starea întregii omeniri, căci acest Adam mort a devenit tatăl și capul întregului neam de oameni.

Dumnezeu spune, acum a venit un al doilea Om. Dumnezeu a căutat mii de ani după acest al doilea, ultimul Adam. A privit (Psalmul 14), ca să vadă dacă este vreunul care să facă binele. A privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă era vreunul care-L caută pe Dumnezeu. Dar toți s-au abătut, nu era nici unul care să aibă pricepere. Până în momentul când a venit acest Om, pe care Dumnezeu l-a privit treizeci de ani și nu a găsit nimic în El care să fie în contradicție cu caracterul Său, care să nu fie în concordanță cu ființa Sa. După treizeci de ani s-a deschis cerul și Dumnezeu a spus: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care

Mi-am găsit plăcerea« (Matei 3.17). El a spus aceasta despre Omul Isus Hristos, despre Cel ce avea chipul lui Dumnezeu și care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob.

„S-a dezbrăcat de pe Sine Însuși”

Ce înseamnă să ne dezbrăcăm de noi înșine? Să ne gândim la 2 Corinteni 8.9: »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat (căci avea chipul lui Dumnezeu), S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți«. El S-a făcut nimic, înaintea oamenilor Și-a acoperit cu un voal slava Sa ca Dumnezeu. Desigur, El a fost Dumnezeu atunci când a fost aici pe pământ, tot așa cum a fost când era în cer; aici însă nu a fost în slava Sa divină oficială. Dacă ar fi fost așa, ne-ar fi nimic pe toți, căci nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască. El a fost aici într-o stare de smerenie așa că rămășița lui Israel, când se va întoarce în viitor la Dumnezeu, când se va gândi la starea ei de necredință din urmă, va spune: »El nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă« (Isaia 53.2). Numai ucenicii Lui credincioși au putut să spună mai târziu: »Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl« (Ioan 1.14). Însă această slavă a fost numai din când în când vizibilă pentru cei credincioși; nu purta nici-o aureolă. Ca Om a fost aici în totul asemenea nouă. El a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Romani 3), cu toate că El nu a cunoscut păcatul, nu a făcut păcat și nu a putut fi ispitit prin păcat. Așa a fost El: Dumnezeu, care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși ca să devină om. Față de noi a renunțat la slava Sa exterioară. Desigur Domnul Isus nu a renunțat la dumnezeirea Lui atunci când a venit pe pământ, așa cum spun din păcate unii oameni din zilele noastre. Cum ar fi fost posibil ca El, care este Dumnezeu Însuși, să renunțe la dumnezeirea Sa! Nu, El Și-a acoperit cu un voal slava Sa numai cu privire la noi, ca să nu fim nimiciti.

El a venit la noi ca un om, în totul asemenea nouă. Dar nu ca om simplu! Ne-am fi putut imagina că aici pe pământ l S-a acordat pretutindeni locul dintâi. Atunci când Domnul Isus a intrat în propria-I creație nu putea să fie altfel decât că El era Întâiul născut din toată creația (Coloseni 1.15). Creatorul a luat parte la propria Lui creație. Nu se cuvenea ca El să ocupe locul dintâi între creaturi? În El, prin El și pentru El au fost create toate lucrurile (Coloseni 1.16). Însă la exterior El nu a ocupat locul dintâi. Căci potrivit felului Lui de a gândi, care Îl avea, nu a vrut să fie cel mai mare dintre oameni. El Însuși spune: »Căci Fiul Omului nu a venit ca să l se slujească ...« (Matei 20.28). Ar fi fost de la sine înțeles dacă El, Creatorul tuturor lucrurilor, Domnul îngerilor, al împăraților și al oamenilor ar fi venit ca să se lase slujit! Dar El a venit ca El Însuși să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți! El spune ucenicilor Săi: »Căci care este cel mai mare; cine stă la masă, sau cine slujește la masă?« (Luca 22.27). El, Cel pe care ei Îl numeau Domnul, era în mijlocul lor ca unul care slujea. Acestea nu erau cuvinte rostite cu ușurătate, căci cu acest prilej El S-a încins, a luat apă, S-a plecat pe genunchi și a spălat picioarele ucenicilor. Acesta era gândul care era în Hristos, acest fel de a gândi, de a se jertfi în totul pentru alții, de a renunța la Sine, de a nu se gândi la propriile interese, nici măcar la drepturile Lui de Creator, de Domn și Stăpân, ci numai la alții. Aceasta este dragostea. »Acest gând să fie și în voi!« El a luat chip de rob, El, Cel care în același timp a rămas Dumnezeu. El a spus, după ce Dumnezeu a căutat în zadar mii de ani după unul care să facă binele: »Iată-Mă că vin! În sulul cărții este scris despre Mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în înăuntrul inimii Mele« (Psalmul 40.7,8; Evrei

10.7). El a luat de bună voie chip de rob. Aceasta dovedește că El este Dumnezeu! Dacă nu ar fi fost Dumnezeu, nu ar fi putut să ia chipul unui rob. Noi oamenii suntem de la natură sclavi, ori sclavi ai păcatului, ori sclavi ai lui Dumnezeu. Și îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu; ei slujesc Domnului Isus. Nici ei, nici noi nu putem să luăm chip de rob, căci noi suntem deja sclavi. Ceea ce pentru un om este păcat, anume să-și părăsească starea, era la El o faptă divină de dezbrăcare de Sine. El, Cel care era Dumnezeu, putea să se descopere în carne (1 Timotei 3.16). O Persoană cu chip de Dumnezeu și cu chip de rob! Poți tu să înțelegi aceasta? »Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl« (Matei 11.27). Taina Fiului este de neînțeles pentru fiii oamenilor. Chip de rob și chip de Dumnezeu – ce opoziție! Și aceasta într-o persoană.

„Făcându-Se asemenea oamenilor”

În felul acesta a mers El aici ca Om pe pământ. »Făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om« (Filipeni 2.7,8). Nu era nici-o diferență în această privință. Nu a fost așa cum deseori se aude spunând, că El a avut chip de om numai la exterior, că El a fost Dumnezeu într-o mantie de om. Nu, El a devenit în chip desăvârșit om, om în adevăratul sens al cuvântului, cu trup omenesc, cu suflet omenesc și cu duh omenesc. El a flămânzit, după ce a umblat patruzeci de zile în pustie; a obosit și a fost însetat, atunci când a stat la fântâna din Sihar; a fost un Om în totul asemenea nouă. Un Om venit în chip asemănător trupului păcatului, dar Unul care nu a cunoscut păcatul și nu a făcut păcat. Aceasta este diferența – în rest în totul asemenea nouă. Așa a mers El aici pe drumul Său. Înfățișarea Lui nu a atras atenția asupra Sa, atunci când a fost în mijlocul mulțimii, cu excepția a ceea ce a făcut și ce a spus, însă la exterior a fost un om ca și noi. Nu era nimic deosebit de văzut la El, nimic care să ne atragă privirea (Isaia 53.2).

„Până la moarte”

Însă această dezbrăcare de Sine, această poziție de sclav nu era de ajuns. Dacă după treizeci de ani S-ar fi întors la Dumnezeu, Dumnezeu l-ar fi spus, Celui ce a fost Rob: »Bine, Rob bun și credincios ..., intră în bucuria stăpânului Tău« (Matei 25.21). Domnul Isus S-ar fi putut întoarce în felul acesta înapoi, El nu ar fi trebuit să moară, căci El a fost fără păcat. Da, pentru noi moartea este ceva de la sine înțeles. »Plata păcatului este moartea« (Romani 6.23). »Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată« (Evrei 9.27). Dar El nu trebuia să moară. El nu a păcătuit. Pentru El nu era nici-o plată pentru păcat. Putea să se reîntoarcă la Dumnezeu și ar fi fost răsplătit pentru slujba Lui făcută cu credințioșie aici pe pământ. Ce s-ar fi petrecut cu noi atunci? Judecata ta și a mea ar fi fost cu mult mai îngrozitoare. Căci atunci când vom fi stat înaintea lui Dumnezeu și vom fi zis: nu am putut face altfel, diavolul ne-a înșelat (compară cu Geneza 3.13), sau: am fost oameni mici, slabi, Dumnezeu a cerut prea mult de la noi, atunci Domnul Isus ne va fi spus (căci El va fi judecătorul: Ioan 5.22; Faptele apostolilor 17.31): Eu am umblat treizeci și trei de ani pe pământ, în totul asemenea vouă. Nu am făcut niciodată ce nu a fost plăcut lui Dumnezeu. Aceasta ar mări acuzarea noastră și mai mult, căci El este dovada vie că în principiu omul ar fi putut să corespundă cerințelor lui Dumnezeu, dacă ar fi fost ascultător. Dar Domnul Isus nu a ocolit moartea. El, Cel care S-a dezbrăcat de chipul Lui de Dumnezeu, după ce a luat chip de om, S-a smerit și ca om. În exterior găsit ca un om, S-a smerit și ca om a ocupat locul cel mai de jos, locul cel mai

disprețuit. Vreau să atrag din nou atenția asupra esenței acestor cuvinte, prin care conștiința și inimile noastre să fie atinse. De ce sunt spuse toate acestea? Ca astfel felul de gândire care era în El, dându-Se pe deplin pe Sine și gândindu-Se numai la alții, pentru care a ocupat locul cel mai de jos, să fie și în noi! Felul acesta de a gândi era plin de dragoste și nu voia, nici nu putea să facă altceva, decât să slujească. O astfel de dragoste era în El și ea L-a făcut să fie ascultător până la moarte, da, moarte de cruce.

El a devenit ascultător, El, Cel care în cer niciodată nu a trebuit să fie ascultător. În cer nu putea ști din experiență ce este ascultarea. El era obișnuit ca *să fie ascultat*. El, Cel care a poruncit, și s-a făcut, care a vorbit, și a luat ființă. Legiuni de îngeri trebuiau să asculte de El. Însă El a venit pe pământ, și cu toate că era Fiu, a trebuit *să învețe* să asculte (Evrei 5.8). El a trebuit literalmente să experimenteze în trupul Său ce înseamnă să ascuți; care erau consecințele cuvintelor: »Iată-Mă că vin! Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!« El a știut ce înseamnă aceasta. Căci El spune puțin mai înainte (Evrei 10): »Tu nu ai voit și nu ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.« El a vrut să se dea pe Sine ca jertfă; El, Cel care nu trebuia să moară, S-a întrupat în carne și sânge ca să poată muri (Evrei 2.14). A venit ca om pe pământ, ca să devină ascultător până la moarte. A învățat aceasta în practica cea mai aspră a vieții. Nu într-o viață așa cum o avem noi, ci într-o viață în care Dumnezeu l-a arătat drumul care sfârșea pe cruce. El putea spune: »Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu forța, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu« (Ioan 10.17,18). Tatăl l-a dat o poruncă, și El a fost ascultător de această poruncă, ascultător până la moarte, căci Tatăl l-a poruncit să-Și dea viața, ca iarăși s-o ia. El a fost ascultător, căci era călăuzit de acest gând și pentru că S-a gândit la persoane care nicidecum nu erau demne de așa ceva și care nicidecum nu întrebau de așa ceva. Și frații și surorile noastre nu așteaptă totdeauna de la noi ca să ne dăruim pentru ei. După etalonul nostru ei nici nu au meritat totdeauna ca să fie priviți mai pe sus de noi înșine. Și totuși, întrebarea este nu dacă ei sunt demni, ci dacă noi suntem călăuziți de gândul Domnului Isus, care S-a dat pe Sine pentru tine și pentru mine atunci când nu era nimic atrăgător în noi înșine pentru care să fi mers cu plăcere la moarte. El a făcut-o pentru că Tatăl l-a dat o poruncă și pentru că El Însuși a avut dorința să-Și dea viața și prin aceasta să ne câștige pentru Sine. Aceasta este dragoste! »Gândul acesta să fie în voi, care a fost și în Hristos Isus.« Un fel de a gândi care sfârșește pe cruce, dacă trebuie.

Ști tu ce este crucea? Nu mă refer la cruce, ca loc unde a avut loc împăcarea noastră, ci la cruce, așa cum ea ar trebui să însemne în viața mea și a ta, căci aici este vorba de modele pentru noi. Și noi trebuie să ne luăm crucea și să urmăm pe Domnul. Și drumul nostru poate realmente, sau simbolic să sfârșească la cruce, dacă felul nostru de a gândi este asemenea aceluia al Domnului Isus. Mulți oameni au o cruciuliță care atârnă pe perete în cameră, sau la gât. Crucea a devenit un simbol de onoare. Constantin cel Mare a spus că el a învins prin acest simbol. Dar aici crucea nu este o onoare, ci locul celei mai mari rușini. Domnul Isus a suferit crucea, nu a luat seama la rușine (Evrei 12.2). În Galateni 5.11 și 1 Corinteni 1.23 citim despre cruce că este un »prilej de poticnire«. Da, crucea este un prilej de poticnire! Am vorbit în această săptămână cu o evreică despre Evanghelie și am observat din nou că oamenii, și în mod deosebit iudeii, nu vor să fie salvați de cineva care a atârnat pe cruce. Nu există ceva mai rușinos și mai disprețuitor ca și crucea lui Isus. Când Pavel a venit la corinteni, la cei

Înțelepți, care aveau păreri foarte bune despre ei, a zis: la voi, care credeți că sunteți foarte înțelepți, nu am putut veni cu înțelepciunea lui Dumnezeu, cu ceea ce conțin hotărârile lui Dumnezeu. V-am putut vorbi numai despre crucea disprețuită; despre Isus Hristos, și El răstignit (1 Corinteni 2). Noi însă propovăduim pe Hristos răstignit. Da, aceasta este necesar pentru oamenii care au păreri înalte despre ei; aceștia trebuie să facă cunoștință cu crucea aducătoare de dispreț, ca acolo să-și vadă propria nimicnicie.

Tradus de la: [Wahrer Mensch und Wahrer Gott](#)

Extras din cartea *Christus unser Leben*, Heijkoop-Verlag, 1984, pag. 41-48

Traducere: Ion Simionescu